

Posudek oponenta diplomové práce

Diplomant: Tomáš Hromek

Téma a rozsah práce: Územní plánování jako nástroj ochrany životního prostředí
Práce je zpracována v nadstandardním rozsahu 90 stran samotného textu, který je doplněn všemi předepsanými přílohami. Po formální stránce je práce zpracována na velmi vysoké úrovni a nemám k ní z tohoto hlediska žádné připomínky.

Datum odevzdání práce: srpen 2009

Aktuálnost tématu: Zvolené téma je bezesporu vysoce aktuální. Relativně nová komplexní úprava územního plánování přinesla celou řadu zásadních změn, mimo jiné ve vztahu k zajištění ochrany životního prostředí v jeho rámci. Koncepční změny, nové právní instituty a řada legislativních nedostatků pak přináší řadu otázek, na které se dosud nepodařilo uspokojivě odpovědět.

Náročnost tématu: Téma je náročné především z hlediska rozsahu právní materie, kterou se autor musí zabývat. Z již zmíněné relativní novosti právní úpravy územního plánování pak rovněž vyplývá poněkud omezený okruh odborné literatury a judikatury, který zpracování tématu činí rovněž obtížnějším.

Hodnocení práce: Z obsahového hlediska lze v práci identifikovat dvě základní části. První, tvořená kapitolami 3. a 4., představuje ucelený výklad nové právní úpravy územního plánování a v obecné rovině postavení dotčených orgánů a forem jejich činnosti v jeho rámci. Souhlasím s autorem, že znalost této problematiky je pro zpracování jádra práce nezbytné, to ovšem neznamená, že musí být součástí samotné práce. Klíčové části práce představují kapitoly 5. a 6. věnované „přímým a nepřímým“ nástrojům ochrany ŽP při územním plánování. Velice oceňuji autorovu snahu o vlastní uchopení dané problematiky, což je bohužel u kvalifikačních prací tohoto druhu poměrně vzácný jev. Kategorie nástrojů, které autor označuje jako „přímé“ a „nepřímé“ bych osobně vnímal spíše jako hmotně-právní a procesně-právní instituty, které právní úprava k ochraně životního prostředí, nejenom pro účely územního plánování, zakotvuje. Procesní nástroje pak slouží k prosazení požadavků vyplývajících z hmotně-právní úpravy. Příkladem za všechny budiž ustanovení § 4 ZOZPF, které je jistě ve smyslu § 5 téhož zákona přímo závazné pro pořizovatele či projektanty, ale rovněž tak pro orgány ochrany ZPF při formulaci jejich stanovisek. K autorově terminologii bych dodal, že označování nástrojů za „přímé“ či „nepřímé“ doktrína váže k (ne)možnosti volby chování regulovaného subjektu.

Doporučení k obhajobě a návrh klasifikace: I přes uvedenou výhradu považuji předloženou práci za velice dobře zpracovanou i po obsahové stránce. Autor prokázal nejenom znalost dané problematiky, ale především schopnost jejího samostatného kritického hodnocení. **Doporučuji ji** proto k ústní obhajobě s návrhem hodnocení **výborně**.

Otázky k obhajobě:

1. Jaké rozdíly při řešení případných rozporů mezi stanovisky DO lze nalézt, jedná-li se o rozpor mezi závaznými stanovisky v rámci územního řízení, respektive stanovisky např. při pořizování územního plánu?
2. Jaké jsou podle stávající právní úpravy možnosti veřejnosti uplatňovat v rámci územního plánování požadavky na ochranu životního prostředí?

V Praze dne 9. září 2009

JUDr. Michal Sobotka, Ph.D.
oponent diplomové práce